

og at kræve en saa indgaaende Drøftelse i forskjellige Retninger, at dets Løsning i en nærmere Fremtid paa ingen Maade med Sikkerhed kan stilles i Udsigt. Ligesom nu Regjeringen finder Betænkelighed ved fremdeles at knytte Indtrædelsen af den Løstelse for Kommunerne, som er stillet i Udsigt, til Forhandlinger om et Spørgsmaal, hvis Løsning er problematisk og som i hvert Fald vil kræve længere Tid, saaledes har Regjeringen ogsaa i Erkjendelsen af, at Betænkelighederne ved at lægge en ny stor Byrde paa Kommunen til Opførelse af en ny Anstalt, kan kaste et vægtigt Lod i Vægtstaaen ved Afgjørelsen af denne Sag, hvis hurtige Afslutning hver Dag bliver mere fornøden, og i Udsigt om at skyde ethvert Ansvar fra sig paa dette Punkt bort ved fra Statens Side at tilbyde Alt, hvad der med noget Skin af Ret kan kræves, fundet afgjørende Grunde for at lade Tanken om det tidligere tilstatede Fællesskab mellem samtlige Landsdele i Henseende til Sindsfygeanstalter træde i Baggrunden, og i Stedet derfor til umiddelbar Iværksættelse at foreslaa en Ordning, hvorved Sindsfygepleien, forsaavidt den udøves gjennem Sindsfygeanstalter, og alle deraf flydende Udgifter strax overtages af Staten, forsaavidt angaar Nørrejylland og Østifterne med Undtagelse af Staden Kjøbenhavn, medens denne Stad indtil Videre vedbliver at indtage samme Stilling i saa Henseende som hidtil, men mod et aarligt Bederlag af Statskassen. At der maa ydes Staden Kjøbenhavn et saadant Bederlag, vil formentlig ikke med Føie kunne nægtes. Det er vel saa, at den enkelte Landsdel ikke i Almindelighed kan rejse Krav paa Bederlag for det, som af Staten anvendes til Fordel for andre Landsdele. Men saa rigtigt dette er, naar Talen er om i et Statsøiemed at anvende Statsmidler til Iværksættelse af Formaal, hvis Gjennemførelse kun er fornøden for en enkelt Landsdels Bedkommende, saa lidet vil denne Sætning kunne paaberaabes her, hvor Spørgsmaalet dreier sig om at lade Staten overtage Udgifter til Formaal, som det hele Landet over paahviler Kommunerne at gjøre Fyldest, og derved at lade en Løstelse i den kommunale Stattebyrde indtræde. I et saadant Tilfælde have alle Kommuner et i Retfærdighed grundet Krav paa Ligestilling, der ikke kan afvises. Ministeriet maa derfor anse det for et givet Led i den hele Ordning, hvorom der er Spørgsmaal, at Kjøbenhavn, saalænge Staden ikke ligefrem kan ligestilles med det øvrige Land derved, at Staten overtager Driftsunderskudet for dens Sindsfygeanstalt, erholder et Bederlag gjennem en Ydelse af Statskassen, der svarer til

det Beløb, som Staten paatager sig at yde til Fordel for Landets øvrige Kommuner. Dette Bederlag vil efter Justitsministeriets af Finantsministeriet tiltraadte Mening ikke kunne bestemmes efter nogen anden Maalestof end Folketallet. Kjøbenhavns Magistrat har vel ment, at der, under Hensyn til at Staten, ved overensstemmende med den Ordning, hvorom der tidligere forhandlede, at overtage Driftsunderskudet ved Stadens Sindsfygeanstalt, vilde have kommet til at udrede et ikke lidet større Beløb, maatte kunne være Spørgsmaal om et større Bederlag end det, som dets Beregning efter Folketallet vil give, og at navnlig Forholdet mellem Stadens og det øvrige Lands Sindsfyge burde tages som Maalestof for Bederlagets Fastsættelse. Dette har Justitsministeriet ikke kunnet gaa ind paa. Bortset fra, at Antallet af Landets Sindsfyge ikke med nogen Sikkerhed kan angives, saa er Antallet af de Sindsfyge, der falde den enkelte Kommune til Byrde, et Moment, der overhovedet ikke kan tages i Betragtning; det kan ligesaa lidt for Diebliffet paaberaabes til Fordel for en Forøgelse af den Godtgjørelse, hvorpaa Kjøbenhavn har Krav, som det senere, naar der er Spørgsmaal om i det Hele at ligestille Staden med de øvrige Kommuner, kan komme i Betragtning til Stade for Staden. At hvad Kjøbenhavn, saalænge Staden ikke kan gaa ind under den fælles Ordning, har Krav paa, er, at der træffes saadan Foranstaltning, at Statskassens Midler, i hvilke Kjøbenhavn har samme Andel som de øvrige Landsdele, ikke ensidigt anvendes til Løstelse for de øvrige Kommuner's Byrde med Forbigaaelse af Kjøbenhavn, og dette sker fuldt ud, naar Bederlaget bestemmes med Folketallet som Maalestof. Paa den anden Side har Kjøbenhavn, saasnart Staden paa samme Maade som de andre Kommuner overgiver Ledelsen af sin Sindsfygeanstalt til Staten, et retmæssigt Krav paa, at Staten ogsaa for dens Bedkommende overtager Driftsudgiften ved denne Anstalt paa samme Vilkaar som for det øvrige Lands Bedkommende, og da Anerkjendelsen af dette Krav er et naturligt Led i den hele Ordning, som herved, om end for en Del kun betingelsesvis, bliver en endelig og omfattende Ordning, har Ministeriet ladet det i saa Henseende fornødne Forbehold indflyde i Lovforslaget.

Med Hensyn til Omfanget af de Byrder, der ved dette Lovforslag tænkes laatte paa Statskassen, bemærkes, at der til Opførelse af den nye Anstalt maa paaregnes at ville medgaa ca. 2 Millioner Kr., hvoraf 654,000 Kr. skulle afholdes i det foreslaaede Finantsaar. Det Beløb, som i Medfør af Forslagets